

Sygn. akt I ACz 1135/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSA Józef Wąsik</i>
Sędziowie:	SSA Władysław Pawlak SSA Sławomir Jamróg

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 10 lipca 2013r.

w Krakowie

sprawy z powództwa F. M.

przeciwko M. T.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 12 marca 2013 r. sygn. akt IX GNc 795/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt I ACz 1135/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 marca 2013 roku Sąd Okręgowy w Krakowie

- 1) na zasadzie art. 395 § 2 k.p.c. uchylił postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 10 września 2012 roku (sygn. akt IX GNc 795/12);
- 2) odmówił nadania klauzuli wykonalności wskazanemu nakazowi zapłaty;
- 3) zawiesił postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa-Nowej Huty M. B. w sprawie o sygn. KM 236/13 do czasu uprawomocnienia się przedmiotowego postanowienia;
- 4) oddalił wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów podstępownia zażaleniowego.

W uzasadnieniu wskazał, że w wyniku wniesienia pozwu, Sąd Okręgowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 września 2012 roku i zarządził jego doręczenie wraz z pozwem na podany przez powoda adres pozwanej. Przesyłka została jednak zwrócona z adnotacją poczty „zwrot – nie podjęto w terminie”.

W konsekwencji Sąd uznał skuteczność doręczenia, odnotował prawomocność nakazu zapłaty i nadał mu klauzulę wykonalności. Rozstrzygnięcie to zaskarżyła pozwana, zarzucając nadanie przesyłki na nieaktualny adres wobec zmiany miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, co wynika z odpisu z Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej.

W świetle podniesionych zarzutów, Sąd uznał że nie doszło do skutecznego doręczenia nakazu zapłaty z dnia 10 września 2012 roku, wobec czego stwierdzenie jego prawomocności oraz nadanie klauzuli wykonalności było wadliwe. W zaistniałych okolicznościach wydał wskazane wyżej rozstrzygnięcia, za ich podstawę przyjmując art. 395 § 2 k.p.c., art. 782 k.p.c., art. 821 § 1 k.p.c. i art. 108 k.p.c.

Postanowienie to zostało w całości zaskarżone przez powoda, który zarzucił:

- naruszenie przepisu art. 138 k.p.c. poprzez uznanie, że nie doszło do skutecznego doręczenia korespondencji;
- błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie przyjęcia, że nie doszło do skutecznego doręczenia nakazu zapłaty.

W uzasadnieniu powód wskazał, że skoro listonosz awizował przesyłkę, to należy domniemywać, że nic nie wskazywało na to, że pod podanym adresem pozwana nie prowadzi już działalności. Powołał się na fakt, że z oznaczeń na kopercie jasno wynika, że adresata nie zastano, a zwrot do nadawcy nastąpił na skutek niepodjęcia przesyłki w terminie, co jest równoznaczne z tzw. „doręczeniem zastępczym”. Zdaniem skarżącego w innym wypadku przesyłka zostałaby zwrócona z adnotacją „adresat wyprowadził się”.

Jednocześnie powód wniósł o przesłuchanie w charakterze świadka doręczyciela w osobie A. B. oraz zwrócenie się do Urzędu Pocztowego, celem wyjaśnienia czy doszło do doręczenia zastępczego, a także czy pozwana po rozwiązaniu umowy najmu odbierała korespondencję w portierni budynku, w którym poprzednio prowadziła działalność gospodarczą.

W odpowiedzi na zażalenie pozwana wniosła o jego oddalenie, podnosząc że skuteczne doręczenie zastępcze może być dokonane jedynie pod aktualnym adresem strony, do której kierowana jest przesyłka. W jej ocenie o skuteczności doręczenia nie mogą decydować mylne adnotacje poczynione na przesyłce przez pracownika Poczty Polskiej, odwołując się przy tym do spotykanych w praktyce nieporozumień (często nieumyślnych).

Pozwana wniosła przy tym o oddalenie wniosków dowodowych oraz zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Regulacje dotyczące doręczenia zastępczego mają charakter wyjątków od ogólnej zasady doręczania pism procesowych bezpośrednio do adresata. Ich ratio legis wynika z konieczności wyeliminowania sytuacji, w której osoba dochodząca rozstrzygnięcia sprawy byłaby faktycznie pozbawiona tego prawa, poprzez unikanie przez stronę przeciwną podejmowania zawiadomień i pism procesowych oraz stawiania się w sądzie. Z tych względów nie można owych wyjątków interpretować rozszerzająco (*exceptiones non sunt extendendae*), natomiast do tego zmierzało zażalenie wywiedzione przez powoda.

Zgodzić należy się z pozwaną, że tryb doręczenia zastępczego może znaleźć zastosowanie jedynie w przypadku, gdy pod podanym adresem osoba do której kierowana jest przesyłka faktycznie zamieszkuje bądź też – jak w tym przypadku – prowadzi działalność gospodarczą. Pogląd ten jest powszechnie akceptowany w orzecznictwie sądów powszechnych jak i Sądu Najwyższego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 1995 roku, sygn. akt II CRN 4/95; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2009 roku, sygn. akt IV CNP 87/08; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 września 2012 roku, sygn. akt I ACz 1299/12).

Ponadto Sąd w niniejszym składzie w pełni podziela pogląd wyrażony w przywołanym orzeczeniu Sądu Apelacyjnego w Krakowie (I ACz 1299/12), iż brak adnotacji operatora pocztowego, że adresat nie mieszka pod wskazanym adresem

lub wyprowadził się, nie sankcjonuje wadliwego doręczenia, zwłaszcza że doręczyciel może nie wiedzieć kto mieszka pod wskazanym adresem.

W ocenie Sądu powód nie trafnie powołuje się na naruszenie przepisu art. 138 k.p.c. z uwagi na uznanie, że nie doszło do skutecznego doręczenia korespondencji. Zgodnie z tym przepisem jeżeli doręczający nie zastanie adresata w mieszkaniu, może doręczyć pismo sądowe dorosłemu domownikowi, a gdyby go nie było – administracji domu, dozorca domu lub sołtysowi, jeżeli osoby te nie są przeciwnikami adresata w sprawie i podjęły się oddania mu pisma. Z kolei dla adresata, którego doręczający nie zastanie w miejscu pracy, można doręczyć pismo osobie upoważnionej do odbioru pism. Z powyższego wynika zatem, że doręczenie jest skuteczne w przypadku przekazania pisma, a nie informacji o przesyłce (awizo) i to z dniem podjęcia tej czynności. W konsekwencji samo pozostawienie awiza na portierni nie stanowi wypełnienia rygorów zakreślonych przepisem art. 138 k.p.c. – portier nie podjął by się bowiem przekazania przesyłki, a jedynie poinformowania adresata na wypadek gdyby ten się do niego zgłosił.

Niezależnie od powyższych rozważań, zarzut skarżącego był nietrafny także i z tego powodu, że wbrew jego twierdzeniom, awizo nie zostało przekazane portierowi, lecz pozostawione w drzwiach adresata, co zostało jednoznacznie odnotowane na zwróconej korespondencji. W tych okolicznościach bezprzedmiotowe było przesłuchiwanie w charakterze świadka listonosza A. B. jak i zwracanie się do Urzędu Pocztowego z żądaniem udzielenia informacji czy pozwana odbierała korespondencję z portierni budynku przy ul. (...) w G..

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny stwierdził, że Sąd Okręgowy trafnie uznał, że nie doszło do skutecznego doręczenia nakazu zapłaty z dnia 10 września 2012 roku, wobec czego wszystkie jego rozstrzygnięcia w skarżonym postanowieniu z dnia 12 marca 2013 roku były prawidłowe. W pełni należy zaakceptować wskazaną przez ten Sąd argumentację prawną i uzasadnienie faktyczne.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie jako bezzasadne. Wbrew żądaniu pełnomocnika pozwanej nie orzekł jednak o kosztach postępowania zażaleniowego, gdyż zgodnie z art. 108 k.p.c. sąd rozstrzyga o kosztach w orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji.